

Kim Fupz Aakeson. Mor

Uddrag af billedbog. 1998.

Mor er ikke lidt tyk som Hennings mor. Mor er ikke meget tyk som Carstens mor. Mor er tykkere. Mor er tyk som en elefant. Kæmpetyk.

„Når jeg føler mig lidt småsulten, så snupper jeg mig et par ordentlige skiver hamburgerryg med mayonnaise og lidt kold kartoffelsalat og en lille skål med budding,“ siger hun. Og hun føler sig tit lidt småsulten. Og så er der de rigtige måltider, der spiser hun virkelig til.

„Måske man indimellem kunne spise en gulerod,“ foreslår jeg nogle gange, for jeg har hørt, at man bliver tynd og fin af gulerødder.

„Jeg er da ikke nogen kanin,“ griner hun så og napper mig i kinden

„Jeg er en mor.“

„Ja,“ sukker jeg.

„Og nu er der mad!“

„Jeg er ellers ikke særlig sulten,“ siger jeg.

Det er ikke så slemt derhjemme. Det er slemt, når vi skal noget, det er for eksempel slemt, når vi kører i bus, ret slemt, for hun fylder næsten hele sædet, og jeg kan dårligt være der, og jeg sidder altid sådan klemt og kigger og kigger på mine knæ, for jeg ved, at alle glør på Mor. De glør på hende, fordi hun er så tyk.

Og de tænker sikkert: „Sikke en fed madamme.“

Måske tænker de: „Hun skulle ærlig talt tage at tabe sig en femten-seksten kilo, den ko.“

Eller: „Aj, hun må da være den fedeste, jeg nogensinde har set.“

Jeg bryder mig meget lidt om at sidde i en bus, mens alle andre tænker den slags om Mor. Hun er vist ligeglåd.

„Når vi kommer hjem, skal vi have en ordentlig skudefuld skipper-labskovs,“ siger hun.

Mon ikke jeg kigger på mine knæ.

Jeg prøver osse altid at trække hende forbi pølsevognen, jeg snakker rigtig meget om noget henne i skolen, noget med bogstaver, vi har lært, som for eksempel p'er eller s'er. Men Mor kan lugte en varm pølsevogn på hundrede meter.

„Nu skal vi to lige have en pølse at gå hjem på,“ siger hun.

„Årh, jeg er ellers ikke særlig sulten,“ siger jeg.

„Du må vælge, lige hvad du vil,“ siger Mor og slikker sig om munden foran alle farvefotografierne af røde, skinnende pølser med ristede løg. „Hvad med om vi bare går hjem og snupper en gulerod,“ foreslår jeg. Så griner Mor. Og pølsemanden griner.

„Hun er da ikke nogen kanin,“ siger pølsemanden.

„Nej,“ siger Mor. „Jeg er en mor.“

„Jaja,“ sukker jeg, og så får jeg en rød pølse og et brød og ketchup, og så står jeg der og kigger på mine sko og kan ikke spise op.

Men Mor. Mor får to af de ristede, mens hun venter på, at pølsemanden skal blive færdig med hendes seks hotdogs, og dem spiser hun, mens han laver de to bøfsandwich, og så køber hun lige en medister til at søbe den sidste ketchup op med.

„Det ville være synd, hvis den gode ketchup skulle gå til spilde,“ siger hun. Og klapper mig på hovedet og spørger, om jeg vil have en pølse til.

„Nej tak,“ siger jeg. For folk er for længst begyndt at kigge og tænke deres om en dame, der er så stor, og som har spist så mange pølser.

„Jeg vil hellere hjem.“

Men det er ikke det værste. Det værste er henne i skolen, når der er forældremøde, og alle skal komme med deres forældre, og der er kaffe og kage bagefter. Der tænker de ting, de andre børn og de andre forældre, og det kan de osse sagtens, for de er pæne og taler stille, og damerne lægger benene over kors og nikker til hinanden. Mor skal næsten bruge to stole, og hun drikker otte kopper kaffe med fløde og sukker og spiser tolv stykker wienerbrød, selvom der slet ikke er så mange stykker til hver.

„Nå,“ griner hun. „Hvis der virkelig ikke er nogen, der vil have det sidste stykke, så lad mig bare sende det ned til de andre,“ siger hun.

Orj, hvor jeg kigger på mine hænder sådan en forældreaften, for jeg tør

slet ikke tænke på alt det, de andre mødre og fædre må tænke om Mor.

De tænker sikkert, at hun ligner en elefant og en flodhest, og at hun skulle tage at spise en hel masse gulerødder, og at de er enormt glade for, at de selv er lige tilpas.

„Det var et godt møde,“ siger Mor på vej hjem og klemmer min hånd, „men de er nu lidt nærige med den kage.“

„Du spiste tretten stykker,“ siger jeg.

„Årh, det var meget små stykker,“ siger hun. „Men heldigvis har jeg en lille islagkage hjemme i fryseren, den går vi lige hjem og smager på.“

Jeg siger ikke noget om gulerødder.

[...]

Mor sidder foran køleskabet, da jeg kommer hjem. Hun har hænderne fulde af leverpostej og æggemadder og flæskesteg med rødkål. Og hun har tudet, kan jeg se.

„Min lille skat!“ råber hun og omfavner mig. „Hvor har du dog været? Jeg har siddet og trøstespist hele aftenen!“

„Nå,“ siger jeg og er en smule flov. Nej, meget flov, faktisk. „Jeg har bare været lidt ude.“

„Jamen, søde lille skat,“ siger hun og knuser mig og kysser mig ned i mit helt nyredte hår. „Du må være ved at dø af sult!“

„Jøh,“ siger jeg, for jeg har ikke rigtig fået andet end det der råkost og en meget lille portion mad inde hos damen. „Jeg kunne måske godt spise en lille haps af et eller andet ...“

„Selvfølgelig skal du have mad,“ siger Mor og hiver ting ud af køleskabet til den store guldmedalje. „Jeg tager en bid med ...“

Bagefter sidder vi i sofaen, og Mor holder om mig og kalder mig sin lille marcipangris.

„Men altså,“ siger jeg. „En gang imellem kunne du måske godt tage dig en gulerod i stedet for alt det mad dér ...“

Mor griner. „Jeg er ikke nogen kanin,“ siger hun så.

„Jeg ved det,“ siger jeg.

„Jeg er en mor,“ siger hun.

„Ja,“ siger jeg og kommer både til at ryste på hovedet og smile på én gang. „Du er min Mor.“

Skriveøvelse:

Skriv om lysten til at spise en lille haps af et eller andet. Der skal være et barn i historien.

5) → Lysten til at spise, en lille hups af et eller andet!
Der er et barn i historien!

Småkagen!

Du kender det garanteret godt, Småkagen er bagt og er kommet i kagedåsen, og de fylder hele køkkenet. Du sidder egentlig meget godt, radioen spiller stille som underlægningsstøj, familien har alle gang i deres egen gode mad og du er blevet tid til at lægge benene op!

Pludselig så opstår følelsen, ja, der er ingen vej uden om, det er tid at blive en besættelse, for du kunne jo lige gå over og helt stille åbne dåsen hvor lakridssmåkagerne ligger så fint.

Men helt ærlig du har lige sagt nej til at barnet måtte bage en mere!
bage en mere!

Så kan man jo som forældre ikke bare spise løs...
Men hvis man nu helt forsigtigt løfter låget løst med neglen, du ved det jo, lågene siger sådan en helt karakteristisk lyd og så ved hele huset at du er åbnet
sagt

Pernille

"Småkagen"

Du kender det garanteret godt. Småkagerne er bagt og er kommet i kagedåsen, og de fylder hele køkkenet. Du sidder egentlig meget godt, radioen spiller stille som underlægningsstøj, familien har alle gang i deres egne gøremål, og nu det er blevet tid til at lægge benene op.

Pludselig så opstår følelsen, ja, der er ingen vej uden om, det er ved at blive en besættelse, for du kunne jo lige gå over og helt stille åbne dåsen, hvor lakridssmåkagerne ligger så fint.

Men helt ærlig, du har lige sagt nej til at barnet måtte bage en mere! Så kan man jo som forældre ikke bare spise løs... Men hvis man nu helt forsigtigt løfter låget løst med neglen, du ved det jo, lågene siger sådan en helt karakteristisk lyd, og så ved hele huset, du har åbnet for dåsen! Men det er vel faktisk heller ikke besværet værd? Hold dog op - selvfølgelig er det det!

Men ... hvor er de alle sammen henne? Kan jeg nå i køkkenet og liste en kage op af dåsen, spise den, uden det bliver opdaget? Stop - hold vejret - tænk - er der tid?

Du ved jo, at ungen står i køkkenet, i det sekund du står med kagen i munden og skal svare på et spørgsmål. Suk ...

Mor? Ja, hvad så min skat?

Må jeg ikke få en kage?

Jo, selvfølgelig må du det. Så skal mor også ha' en!

Og ja, indrøm det bare, om 3 minutter sidder du i sofaen og læser historien forfra.